

Sygn. akt II K 268/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Olejarczyk

Protokolant: starszy sekr. sądowy Ewelina Kazberuk

Prokurator Prok. Rej. w Kętrzynie: Tomasz Niesłuchowski

po rozpoznaniu w dniach: 27.09.2018r., 18.10.2018r., 04.12.2018r. i 22.01.2019r.

sprawy **T. B.**

s. F. i T. z domu J.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

W dniu 26 czerwca 2017r. w S., za pośrednictwem sieci Internet, na portalu ogłoszeniowym O..pl, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6765 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna sprzedaży, polegającym na wystawieniu do sprzedaży za pośrednictwem O..pl komputera marki (...) oraz telefonu komórkowego marki i (...) za łączną kwotę 6765 zł, a następnie nie przekazał zamówionych rzeczy oraz nie zwrócił pieniędzy w kwocie 6765 zł, działając na szkodę I. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 8 września 2010 roku sygn. akt VII K 584/10, którą karę odbywał w okresie od dnia 26 czerwca 2013 roku do dnia 22 września 2014 roku,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **T. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go na karę
1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty (...) (sześć tysięcy siedemset sześćdziesiąt pięć) złotych na rzecz pokrzywdzonej I. K.;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 roku Prawo o Adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. M. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu oraz kwotę 135,24 (sto trzydzieści pięć i 24/100) złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 268/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

T. B. jest mieszkańcem S.. Posiada konto na portalu ogłoszeniowym (...) W dniu 23 czerwca 2017 r. na tym portalu zamieścił ogłoszenie nr (...) oferując sprzedaż (...).

W dniu 26 czerwca 2017 r. I. K. (1)- mieszkanka O. na portalu olx.pl znalazła to ogłoszenie o sprzedaży (...) za kwotę 3500 zł. Będąc zainteresowaną kupnem, zwróciła się do sprzedającego z pytaniem o możliwość wysłania komputera kurierem. Po rozmowie z T. B. zdecydowała się na zakup komputera i wpłaciła w dwóch ratach na konto należące do T. B. kwotę 3550 złotych (3500 zł za komputer oraz 50 zł za dostarczenie przesyłki kurierem).

W międzyczasie I. K. (1) kontaktowała się z T. B. w celu zakupu telefonu (...) 7. T. B. miał wysłać go razem z komputerem. I. K. (1) przełała 450 Euro (w dwóch ratach po 225 Euro) na konto należące do T. B.. Po dokonaniu tych transakcji skontaktowała się ze sprzedającym, który zapewnił ją, iż komputer i telefon zostaną jej dostarczone w kolejnym dniu przez kuriera. Ponadto T. B. posługując się pocztą elektroniczną e-mail: (...) wysłał kupującej niepodpisane faktury potwierdzające sprzedaż wyżej wymienionego sprzętu wskazując jako sprzedawcę BiR T. B., Żeromskiego 23k, (...)-(...) O..

I. K. (1) nie otrzymała przesyłki w ustalonym terminie. Kolejno sprzedający T. B. przez kilkanaście dni zapewniał ją, iż przesyłka do niej dotrze. Kiedy I. K. (1) nie otrzymała zakupionego sprzętu, zażądała od T. B. zwrotu pieniędzy. On kilkakrotnie zapewniał ją, iż już zwrócił pieniądze na jej konto. Dotychczas I. K. (1) nie otrzymała ani sprzętu ani zwrotu pieniędzy.

T. B. posiada wykształcenie średnie, bez zawodu. Ma na utrzymaniu żonę oraz dwie córki w wieku 2 i 10 lat. Obecnie utrzymuje się z prac dorywczych z wynagrodzeniem około 1800 – 3000 złotych. Żona pracuje od września 2018r. z wynagrodzeniem około 1.200 złotych miesięcznie. Był dotychczas wielokrotnie karany. Za popełnienie czynów z art. 286 § 1 kk odbywał karę pozbawienia wolności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny na podstawie: zeznań świadków: I. K. k.93v, 2, k. 12-13 akt odezwy Sądu Rejonowego w Opolu; G. F. k. 61v,294; pisma z T4B Sp. z o.o. k. 25, informacji od (...) k. 27-42, pisma z Grupy (...) S.A. k. 50-52, pisma (...) SA. K. 57-60, odpisów wyroków k. 71-80, karty karnej k. 301-303, pisma (...) SA z płytą CD k. 259-266, potwierdzenia dokonania przelewów k. 6-9, faktur wystawionych przez T. B. k. 12-13, korespondencji smsowej k. 96 – 102, kserokopii wiadomości z W.-app k.159-254 kserokopii wiadomości z portalu olx k. 115-158.

Oskarżony T. B. w trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż faktycznie wystawiał rzecz wskazaną w zarzucie, a mianowicie MacBooka, natomiast jeżeli chodzi o telefon komórkowy to on nie wystawiał tej rzeczy do sprzedaży. Od kupującej otrzymał wskazaną kwotę pieniędzy, jednakże on był tylko pośrednikiem tej transakcji. Był już przesłuchiwany w podobnych sprawach, tak jak wyjaśniał poprzednio wystawiał dane aukcje na prośbę kolegi R. B., którego poznał w Niemczech w 2010 r. Fizycznie widział ten sprzęt, który był przedmiotem aukcji. Kiedy zaczęły do niego docierać informacje, że coś jest nie tak z tą przesyłką to kontaktował się z R., aby wyjaśnić tę sytuację. Oskarżony wskazał, iż nie wie dlaczego ta sprawa do chwili obecnej nie została wyjaśniona, gdyż R. zapewniał go, że pieniądze klientce zostały zwrócone. On w aukcjach podawał swój numer telefonu do kontaktu, który cały czas użytkuje, dlatego nie było żadnego problemu ze skontaktowaniem się z nim. On po prostu po wystawieniu aukcji i otrzymaniu pieniędzy od kupującego przekazywał jego dane dla R., który zajmował się tą sprzedażą. Ostatni raz kontakt z R. miał około miesiąc temu, jak jeszcze był na terenie Niemiec i wtedy rozmawiał z nim na ten temat i twierdził, że wyjaśni tę sprawę i zwróci pieniądze kupującej. Po czym poinformował go, że pieniądze zostały pokrzywdzonej zwrócone, więc uznał, iż sprawa jest zamknięta. Z tego co mu wiadomo to R. cały czas przebywa na terenie Niemiec, nie posiada do niego bliższych danych. (k. 84)

Oskarżony T. B. na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w części. Wyjaśnił, iż wystawił do sprzedaży MacBooka, ale iPhone'a nie wystawiał. Pośredniczył w sprzedaży tych rzeczy. Całą kwotę, która wpływała na jego konto przekazywał R. B.. Nie wystawiał tego MacBooka do sprzedaży, aby wprowadzić kogoś w błąd, nie

chciał, aby nikt tego sprzętu nie otrzymał. Działal w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bo na tym polega sprzedaż. Wskazał, iż podawał do Prokuratury adres R. B., który przebywa w Niemczech i nie ma z nim kontaktu od zeszłego roku.

Oskarżony podał, iż nie wprowadził nikogo w błąd, co do zamiaru wywiązania się ze sprzedaży. Cztery osoby łącznie z nim w tym uczestniczyły. On wystawiał te przedmioty na swoich kontach, ale były one własnością R. B.. Ten sprzęt brany był na raty w Niemczech. R. nie miał konta w polskim banku i dlatego prosił go, aby on to sprzedawał. Jak się z nim nie widział, to inni przekazywali mu towar albo pieniądze. On wystawił MacBooka, a potem pokrzywdzona chciała jeszcze iPhone'a, którego on już nie wystawiał. Skontaktował się wtedy z R. i to było załatwiane telefonicznie. Przesyłkę z MacBookiem wysłał pokrzywdzonej R. B.. Aukcje były prowadzone na terenie Polski lub Niemiec. Za M. i iPhone'a pieniądze wpłynęły na jego konto bankowe i on je przekazał R.. R. zapewnił go, że te przedmioty trafiły do pokrzywdzonej. Potem dowiedział się, że paczka nie została doręczona, bo pokrzywdzona pojechała na Ukrainę i przedmioty przyjechały do Polski. Jak pokrzywdzona wróciła do Polski, to R. zapewnił go, że wszystko jest załatwione.

Ponadto oskarżony podał, że nie pamięta, gdzie wystawiał przedmioty do sprzedaży, czy w Polsce, czy w Niemczech. Jeśli był wtedy w Polsce, to wystawiał je w S.. Towar miał być wysłany z Polski lub z Niemiec. Z Polski przedmioty wysyłał M. I.. Pokrzywdzona kontaktowała się z nim, bo na aukcjach był podany do niego numer do kontaktu. W tej konkretnej sytuacji w transakcji brał udział M. I.. Najpierw zapewniono go, że paczka została doręczona, a potem, że pieniądze zostały zwrócone. Pieniądze miał pokrzywdzonej zwrócić R. B.. (k.293-293v).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego T. B., w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonej I. K. oraz kserokopii korespondencji prowadzonej przez pokrzywdzoną z oskarżonym. Wszystkie te dowody w łącznym powiązaniu, przy uwzględnieniu wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego wskazują na sprawstwo oskarżonego T. B..

Twierdzenia oskarżonego jakoby był jedynie pośrednikiem przy sprzedaży przedmiotowych przedmiotów, a jego rola polegała na wystawieniu ogłoszeń na stronie olx oraz przekazywaniu otrzymanych pieniędzy i danych do wysyłki swojemu koledze R. B., nie znajduje żadnego potwierdzenia w zgromadzonych dowodach. Oskarżony twierdził, iż pieniądze wpływały na jego konto z uwagi na to, iż R. B. przebywając w Niemczech nie posiadał polskiego konta i prosił go, by to on sprzedawał przedmioty. Wyjaśnienia oskarżonego stanowią jedynie przyjętą linię obrony oskarżonego zmierzającą do przerzucenia odpowiedzialności na inne osoby.

Należy podkreślić, iż wersja oskarżonego nie została potwierdzona żadnymi dowodami. Dowodu z przesłuchania świadka M. I., który według oskarżonego zajmował się wysyłaniem sprzedawanych przedmiotów, nie dało się przeprowadzić z uwagi na to, iż miejsce pobytu świadka nie jest znane. Okazało się, iż pod adresem wskazanym przez oskarżonego M. I. faktycznie nie przebywa (informacja z Komisariatu Policji w G. k. 298) Ponadto oskarżony w ustalonym przez Sąd terminie 7 dniowym nie przedłożył adresu R. B..

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej I. K., która opisała przebieg transakcji z oskarżonym T. B.. Pokrzywdzona zeznała, iż w momencie, gdy nie otrzymała zakupionego sprzętu, napisała do T. B., by zwrócił jej pieniądze. On kilkakrotnie odpisał, iż wysyłał już pieniądze jednak one nigdy nie zostały jej zwrócone. Oskarżony tłumaczył się, że pieniądze nie zostały mu zwrócone z niemieckiej strony i że nie ma pieniędzy. Świadek dodała, iż w sprawie dostarczenia sprzętu kontaktowała się z kolegą T. B., który wielokrotnie informował ją, że ma dla niej przesyłkę i że przywiezie ją w danym dniu, natomiast w następnym dniu sytuacja się powtarzała. (k.93v, 2,12-13 akt odezwy Sądu Rejonowego w Opolu)

Zeznania pokrzywdzonej były konsekwentne, rzeczowe i logiczne. Znalazły też odzwierciedlenie w załączonej korespondencji prowadzonej z oskarżonym (k.96 – 102,159-254, 115-158), jak również potwierdzeniach dokonania przelewów za zakupiony sprzęt na konto należące do T. B.. (k. 6-9)

Z informacji przesłanej z (...) S.A. wynika, iż numer IP którego użytkownik wystawiał przedmiotowe ogłoszenie na portalu (...) należy do abonenta G. F., zamieszkałego w S. przy ul. (...) (k.57-60)

Sąd nie kwestionował zeznań świadka G. F., który jest sąsiadem oskarżonego i zaprzeczył by wystawiał przedmiotowe ogłoszenie na portalu olx. (k.294, 61v) Oskarżony podał, iż zdarzało się, że sąsiad udostępniał kod wifi dla jego dzieci. Podał, iż chcąc korzystać z Internetu wybierali najsilniejszą sieć wifi, która zapewne należała do sąsiada. (k.294)

Przestępstwo oszustwa może być popełnione tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania sprawcy. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 kk polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Kodeks karny nie określa sposobów, przy pomocy których można wprowadzić daną osobę w błąd – należy więc przyjąć, że zachowanie sprawcy w tym zakresie może przybrać dowolną formę, jeżeli tylko finalnie doprowadzi do powstania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem, a rzeczywistym stanem rzeczy. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć okoliczności istotnych, a więc takich, które miały wpływ na podjęcie przez pokrzywdzonego decyzji o rozporządzeniu mieniem, w tym zwłaszcza okoliczności powodującej, że dokonane przez niego rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny. Jednocześnie, między owym wprowadzeniem w błąd, a następującym po nim niekorzystnym rozporządzeniem mieniem musi zachodzić związek przyczynowy.

Jest to przestępstwo kierunkowe, albowiem sprawca już w chwili podjęcia działania musi chcieć doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Do przypisania tego przestępstwa konkretnej osobie nie wystarczy więc sam fakt, iż przewidywała ona lub godziła się z możliwością wyrządzenia szkody w toku prowadzonej przez siebie działalności, lecz należy wykazać, iż od samego początku chciała ona popełnienia przestępstwa, a całe jej zachowanie nakierowane było na wyłudzenie pieniędzy, towarów bądź usług.

Zachowanie oskarżonego potwierdza, że wyczerpał on wszystkie znamiona czynu z art. 286§1 kk. W dniu 26 czerwca 2017 r. T. B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem I. K. w ten sposób, że umieszczając na stronie internetowej (...) ogłoszenie dotyczące sprzedaży komputera (...) oraz oferując sprzedaż telefonu komórkowego marki i (...) wprowadził wymienioną w błąd, co do rzeczywistego zamiaru zawarcia umowy kupna – sprzedaży wskazanych przedmiotów, przez co uzyskał od pokrzywdzonej kwotę 6765 zł tytułem zapłaty, którą to przywłaszczył, zaś wskazanego sprzętu nie wysłał.

Oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym nie tylko to, że wprowadza w błąd I. K. (2), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem. Oskarżony utwierdzał w przekonaniu pokrzywdzoną, doprowadzając ją do mylnego wyobrażenia o stanie rzeczy tj. że wysłał jej zakupiony sprzęt po otrzymaniu pieniędzy. Ponadto w celu uwiarygodnienia transakcji wysłał jej pocztą elektroniczną faktury VAT potwierdzające zakup wymienionych przedmiotów.

Z chwilą gdy pieniądze wpłynęły na konto należące do oskarżonego (potwierdzenie wykonania przelewów k. 6-9) pokrzywdzona codziennie przez kilkanaście dni była zapewniana, iż w kolejnym dniu otrzyma zakupiony sprzęt. Kiedy nie otrzymała zakupionego sprzętu po kilkunastu dniach od dnia jego zamówienia zwróciła się do oskarżonego T. B. o zwrot pieniędzy. On kilkakrotnie zapewniał ją, że już wysłał pieniądze. Ostatecznie pokrzywdzona nie otrzymała ani zakupionego sprzętu ani zwrotu pieniędzy. Wprowadzenie w błąd dotyczyło istotnej okoliczności tj. zamiaru wywiązania się z umowy kupna sprzedaży, gdyby bowiem pokrzywdzona chcąc zakupić przedmiotowe urządzenia wiedziała, że oskarżony faktycznie nie wywiąże się z umowy, nie wysłałaby mu pieniędzy.

W ocenie Sądu, oskarżony już w chwili wstawiania ogłoszenia na portalu olx nie miał zamiaru faktycznej sprzedaży przedmiotów. Zamiar bezpośredni oskarżonego obejmował więc zarówno cel, jak i sam sposób działania, zmierzający do zrealizowania tego celu. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony, od początku działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, miał zamiar doprowadzenia pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, nie zamierzał wysłać faktycznie przedmiotów.

Konkludując należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy, w ocenie Sądu pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Oskarżony T. B. został skazany m.in. następującymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 4 września 2007 r. w sprawie II K 917/07 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 stycznia 2008 r. sprawie VII K 1725/07 za przestępstwo m.in. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie VII K 141/07 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 8 września 2010 r. w sprawie VII K 584/10 kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach sygn. akt. II K 917/17, VII K 1725/07, VII K 141/07 Sądu Rejonowego w Olsztynie połączono i orzeczono wobec skazanego T. B. karę łączną w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Karę odbywał od dnia 26.06.2013 r. do dnia 22.09.2014 r. Na poczet kary zaliczono również okres od dnia 23.10.2009 r. do dnia 22.07.2010 r.

Z powyższego wynika, iż oskarżony wymienionego czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk.

Oskarżony będąc karanym za takie same przestępstwa (dane o karalności k. 301-303, odpisy wyroków k.71-80) bez wątpienia zdawał sobie sprawę, iż zachowanie, którego się dopuszcza ma charakter przestępczy. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz fakt uprzedniej karalności, wskazuje jednoznacznie, że oskarżony jest osobą wyjątkowo zdemoralizowaną, niepotrafiącą wyciągać konsekwencji z przebytych doświadczeń życiowych oraz wykazującą wysoce lekceważący stosunek do przepisów prawnych i norm społecznych.

Wszystkie powyższe czynniki nakazują ocenić stopień winy oskarżonego jako wysoki, podobnie jak stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego – swoim czynem oskarżony naruszył bowiem podstawowe dobro prawne w postaci mienia innej osoby. Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących względem oskarżonego.

Sąd oceniając ogół okoliczności przedmiotowego zdarzenia, postawę oskarżonego, jego warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uznał, iż wskazane okoliczności przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności. W tych okolicznościach należy uznać, że tylko kara pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym uchroni społeczeństwo przed kolejnym, przestępnym działaniem oskarżonego. Jedynie kara w orzeczonym wymiarze spełni wobec oskarżonego swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także wpłynie na ukształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uznał za zasadne orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w wysokości 6765 złotych, zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonej I. K..

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 roku Prawo o Adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. M. kwotę 588 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu oraz kwotę 135,24 złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uwzględniając sytuację majątkową i rodziną oskarżonego, zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych w całości.